

(א) יומא סד. סד: קדושין
1: וזכום יב. כריתות כ.
דף כח. תמורה כו: [זכום]
טג. א. [תוספתא פ"ט
ה"א]. א [שבת קיד. צ"ה
יט. כ: סנהדרין לו. א.
ד] [ג'ל רבה ע"י שבת עב:
מ"ש טס. א] (ה) לעיל עג.
1: ג"י ופרש"י 1: י"א
לשלימים וע"י במהרש"א,
10 [גיטין כח. א.] (ט) [מ"ק
טו. א.]

הגהות מורה"ב
רנשבורג

[א] תרו"ה שטע מינה
דחוי מעיקרו כי וי"ל
דשמי מחוסר זמן דלא
אתחוי מעולם וכו'. י"ב
עיין יומא קד ע"א בתוס'
ד"ה התם וכו' ובתוספות
ישנים שם גד"מ דמי
וכי' ונדר"ה דילף תרו"ק:

מוסף רש"י

בעלי חיים נדחין.
ואע"ג דלדך ימחו אדמו
לעולם משום דחוי קמאי
(תמורה ב) א"כ נדחו
ידמו לעולם, ואיכא גמ' דחוי
(יומא קד.) אין דחוי
אלא בשחטין אלב צבלי
חיים שנדמו חסריש ונדחין
(דשו"ן 1:). אין בעלי
חיים נדחין. ואין דחוי
אלא צדס או צבנלים כגון
שעיר של שם שנסחט
וקודם ויקרא דמו מת
התשלה יספ הדס, אלב
כל זמן שהקרבן חי
אינו נפסק משום דחוי
(לעיל עג.).

מוסף תוספות

א. שאם היה ראוי
לקדושת הגוף לא היה
דחוי מעיקרו. תוס' הרא"ש
קדושין 1: ד"ה ש"מ.
ב. למה לי למיטר הני
הרות. תוס' קדושין שם
ד"ה ש"מ. ג. כל זמן שאין
בו מראית דם. תוס'
הרא"ש שם.

מי שהיה פרק תשיעי פסחים

צח.

עין משפט
נר מצוה

לד א ב ג מ"י פ"ד מהל'
ק"פ הל' ה:
ד [מ"י פ"א מהל' חגיגה
הל' ח ין]:
ה [מ"י פט"ו מהל' מעשה
הקדשות הל' ד פ"ג מהל'
פסולי המוקדשין הל' גג]:
לד ו מ"י פ"ד מהל' ק"פ
הל' ח:

רבינו חננאל

ש"מ מרקתני ירעה עד
שיטתאב וימכר ויפלו דמיו
לנדבה, כיון שאין קרבים
שלימים שי"מ בעלי חיים
נדחין. ודחוי מעיקרא כי
היא נקבה או זכר בן שתי
שנים שאין ראוי מעיקרא
לשם פסח. לא חיבת כיון
שאין (שלימים) לשם
פסח. מעיקרא כי
אקדשוהו לשלימים
אקדשוהו אלא נדחו.
ומילא קתני רביא בדמיו
שלימים אלא יפלו דמיו
לנדבה שי"מ דיש דחוי
בדמים. המפריש פסחו
ומת וכו', ת"ד המפריש
פסחו ומת, בנו ממונה עמו
[יביאנו לשם פסח אין בנו
ממונה עמו] יביאנו לשם
שלימים לשישה עשר.
ואוקמא רבא בשמת קודם
חצות וחלי עליה אנינות
דאורייתא והוא נדחה
לפסח שני. והא דתנא אונן
טובל ואוכל פסחו לערב,
באנינות דרבנן, אבל
באנינות דאורייתא לא. רב
שביחא אמר כגון שהיה
אביו גוסס בחצות ומת
אחר חצות, בנו ממונה עמו
יביאנו לשם פסח, והא לא
חל עליה אנינות, אין בנו
ממונה עמו יביאנו לשם
שלימים. דכיון דבחצות
גוסס היה לא הוה חוי
למכבד פסח ולא קבעתיה
חצות. רב אשי אמר לעולם
דמת אחר חצות ולא חל
עליה אנינות. דהא משעת
הפסח כיום טוב חשוב
שואמרים בו הלל. לפיכך
לא חל עליה אנינות, אין
בנו ממונה עמו יביאנו
לשם שלימים. מאי אמרת
הוא דאמר בעלי חיים אין
נדחין ומשום הכי מקריב
לה שלימים. רבינא אמר
כגון שהפרישו אחי חצות
ומתו בעלים אחר חצות
וקסבר לא קבעה.

מתני'

הפסח שנתערב
בביתא ריעו עד שיסתאבו
וימכרו ויביא בדמי היפה
שבהן ממין זה כו' עד
שנתערב בבכורות. רבי
שמעון אומר אם חבורת
כהנים יאכלו.

המפריש פסחו ומת. לקמייה מפרש אימת מית: לא יביאנו בנו אחריו
לשם פסח. דהוה ליה פסח שמתו צבליו ואין כאן מנויין: **גמ'** **שמע**
מינה צבלי חיים נדחין. בהמה שנדחתה צמיס דחויא גמור שאף
לכשנראית למה שהיתה ראויה אינה קריבה אלא רועה דהא דתנן
תראה ולא קרבה שלמים היא גופה
זו היא ראייתה כמתחלה שכל מותר
פסח קרב שלמים ודלא כר"ש דלמר
צבלי חיים אין נדחין צפ' שני שעירי
(יומא דף סג:) דגמרי' מבעל מוס
שנדהה ולכשעבר מומו נראה ומרישא
נמי שמעינן לה אלא משום דמהא
שמעינן תלת נקט לה הכא: **ושמע**
מינה דחוי מעיקרא הוה דחוי. דהא
נקבה או זכר בן שתי שנים מתחלתו
לא נראה למה שהוקדש וקאמר ירעה
ולא יקרב שלמים הוא עצמו ואיכא
למאן דלמר במסכת סוכה (דף ג:)
דאין דחוי אלא הנראה ונדחה: **ושמע**
מינה יש דחוי עומים. כדפרישית.

המפריש פסחו ומת לא יביאנו בנו אחריו
לשם פסח אלא לשם שלמים: **גמ'** **אמר רב**
הונא בריה דרב יהושע שמע מינה תלת
שמע מינה בעלי חיים נדחין וש"מ דחוי
מעיקרא הוה דחוי ושמע מינה יש דחוי
בדמים: המפריש פסחו וכו': ת"ר **המפריש**
את פסחו ומת אם בנו ממונה עמו יביאנו
לשום פסח אין בנו ממונה עמו יביאנו לשום
שלמים לשישה עשר ל"ו אין לט"ו לא קא
סבר **דנדרים ונדבות אין קריבין ב"ט דמית**
האב אימת אילמא דמית קודם חצות בנו
ממונה עמו יביאנו לשום פסח הא חלה
אנינות עילויה מעיקרא אלא דמית אחר
חצות אין בנו ממונה עמו יביאנו לשום
שלמים הא קבעתיה חצות אמר **(רבא)**
לעולם דמית קודם חצות ומאי יביאנו לשום
פסח לשום פסח שני אבוי אמר לצדדין קתני
מת אחר חצות בנו ממונה עמו יביאנו לשום
פסח מת קודם חצות אין בנו ממונה עמו
יביאנו לשום שלמים רב שרביא אמר לעולם
דמית לאחר חצות וכגון שהיה אביו גוסס
בחצות רב אשי אמר לעולם דמית לאחר
חצות ור"ש היא דאמר **ה"ה** **אין בעלי חיים נדחין**
רבינא אמר כגון שהפרישו אחר חצות ומתו
בעלים אחר חצות וקא סבר חצות קבע:
מתני' **הפסח שנתערב בבכורים כולן ירעו**
עד שיסתאבו וימכרו ויביא בדמי היפה
שבהן ממין זה ובדמי היפה שבהן ממין זה
[ויפסיד] **המותר מביתו נתערב בבכורות**
ר"ש אומר אם חבורת כהנים יאכלו: **גמ'**
והא

שמע מינה דחוי מעיקרו הוה דחוי. תימנה לר"י דצפרק לולב
הגזול (סוכה דף לג:) מסיק גבי לולב דחוי מעיקרו לא הוה
דחוי ויש לחלק בין דחוי מעיקרו דגבי מצות דחוי מעיקרו להקדשה
ועוד דשאני התם דמעיקרא אפשר למעוטי בתקנתא ולא דחוי גמור
הוה וא"ת מאי קמ"ל ר' יוחנן צפ"ק
דקדושין (דף 1:): **גבי בהמה של שני**
שותפים דכל הנהו תלת מיילי דמדקדק
ממילתיה שמעינן ממתני' דהכא וי"ל
דאכתי אשמעינן דעושה תמורה
ותמורתה כיוצא בה אע"ג דאינה
קריבה כלל והא דלא קאמר התם
וש"מ דעושה תמורה כיוצא בה לא
חשיב אלא מיילי דלחיהה ור"ת וילף
ממחוסר זמן דחוי מעיקרא הוא ולא
הוה דחוי ויש לומר דשאני מחוסר זמן
דלא איתחוי מעולם אלא לשום קרבן
וזמן קצוב להיות ראו ליום השמיני
הלכך לא שייך למילף מיניה בעלמא:
ושמע מינה יש דחוי בדמים.
פ"ש **צמשובמו דאפילו**
דבר שלא קדש מתחלה קדושת
הגוף אלא לקדושת דמים דחוי
הוא מלקרב לצדדין דלא תימא
אין דחוי אלא דבדך הקדוש קדושת
הגוף ונדחה מהקדשה אצל קדושת
דמים לא אלימא למידיחי ותימה
לר"י הא כל דחוי מעיקרו הוא דחוי
בדמים **א** **ואס כן כיון דאמר דחוי**
מעיקרו הוה דחוי שמעינן נמי דיש
דחוי בדמים **ב** **ואור"י דמשכחת ליה**
דחוי מעיקרו בקדוש קדושת הגוף
כגון ששחט וקיבל הדם כצלי שיש
בו מים דרשאון ראשון דחוי הוא
בו מראית דם הוה דחוי ולהכי
איצטריך תו לאשמעינן דאפ"י בדמים
יש דחוי וצפ"ק דקדושין (דף 1:)
מפורש כל הלוך:

הא חייל עזיה אנינות. אף
על גב דקרינא ציה לפי אכלו
ציליה מכל מקום אינו יכול לשלח

קרבנותיו כדאמרינן ^(ט) (זכום דף טז): **שלמים בזמן שהוא שלם:**
ופטורין
צבא לא אשכחן דפליגי מתני' צבא
לדאמרינן בהאשא (לעיל דף פט.) ונטרמו
ובי ציוס הא חל אנינות עליה
צפני עזיהן עליהן צפני עזיהן קתני יביאנו דמשמע
הוא עצמו: **אלא דמת אחר חצות.** דכיון דחילל עליה דין
פסח צרישא שחט לעצמו ולא חיישין שמא יצאוהו לצית הפסול דמוחר זכיר משום
חובת פסח דחילל עליה מעיקרא אכל כי חילל אנינות צרישא לא זכיר. ובמת יוס או יומים קודם לא מנז לאוקמא אלא קתמא דמילתא בו
ציוס היו מפרישין פסחיהן: **הא קבעתו חלוט.** לפסח ואידחי משלמים דהא תנן (לעיל דף טז): **הפסח העומד בחצות ולא הקריבו ירעה: לשם**
פסח שני. אס לא עשה את הראשון מפני אנינותו: **לנדרין קפני מס אחר חלוט.** דחילל עליה זמן חיוצא דפסח צרישא וזנו נמנה עמו
ושארו לו צעלים יצאונו לשם פסח. אין זנו נמנה עמו לא מיידי זה מידי שמעינן דהא קבעת' חלוט: **מס קודם חלוט ואין זנו**
נמנה עמו יביאנו לשם שלמים. דלא קבעתיה חלוט. ואס זנו נמנה עמו לא איצטריך לאורוי זה מידי דודאי מיקרב לפסח שני ואשמעינן מינה
דאיכא דחל עליה חיוצא דפסח צרישא שחטין עליו: ל"א הא חל עליה אנינות צרישא ותו לא חילל עליה חיוצא דפסח והא דתנן (לעיל דף טז):
שחטין על האונן ה"מ היכא דחילל חובת פסח עליה צרישא והדר חל עליה אנינות: **שהיה אביו גוסס בחצות.** ומת לאחר חלוט זנו נמנה
עמו יביאנו לשם פסח דהא חל עליה חיוצא דפסח צרישא אין זנו נמנה עמו יביאנו לשם שלמים דכיון דבחצות היה גוסס ורוב גוססין למיתה
לא קבעתיה חלוט: **לעולם דמים אחר חלוט.** דקשיא לך היאך יקרב שלמים אס קבעתיה חלוט ואידחי ר' שמעון היא דלמר בסדר יומא צפ'
ב' שעירי (דף טג.): **צבלי חיים אין נדחין אלא מחמת מוס או חתנן ומחיר שאינן ראוין אצל למה שהוא ראו יקרב והאי חוי לשלמים:**
ה"ג רבינא אמר כגון שהפרישו אחר חלוט ומתו צבליו אחר חלוט. זנו נמנה עמו יביאנו לשם פסח דחיוצא דפסח חילל צרישא אין זנו
נמנה עמו יביאנו לשלמים דכיון דבחצות עדיין לא הופרש אין כאן קבע לדחות וקסבר תנא דידן חלוט קבע ולא כל שאר זמן שחטיה:
מתני' **הפסח שנתערב בצוחים.** שלשה טלאים א' של פסח וא' של אשם וא' של עולה ונתערב הפסח ציניהן כולם ירעו עד שיסתאבו וימכרו
ויביא בדמי היפה שבהן עולה היה וצדמי היפה שבהן אשם שמה היפה אשם היה וצדמי היפה שבהן פסח אס קודם הפסח
[נסתאבו] ואס לאחר הפסח נסתאבו יביאנו שלמים דשמה היפה פסח היה ואותו מותר שהוא לר"ך להוסיף על השנים עד שיגיעו לדמי
היפה שבהן יפסיד מצימו משלו. וא"ת הרי הוא מחליף שמיצא שלמים צדמי האשם או צדמי העולה והרי קדושת הבהמה חלתה על מעות דמיה
ואין משנין מקדושה לקדושה כצבא לחללן להצדמות כך הוא עושה אס יפה שבהן שיה סלע מציא ג' סלעים מצימו ונטול הסלע האחת ואומר
כל מקום שהיא העולה הרי מחוללת על הסלע זו וביא ממנו עולה ונטול סלע השנית ואומר כל מקום שהוא האשם הרי הוא מחולל על סלע זו
ומציא בו אשם וכן לשלמים: **נתערב בצבורים.** שמתן דמן ומתן דם הפסח שיה ואין טעוין תנופת חוה ושוק ולא סמיכה ונכסיס: **ר"ש אומר.**
אס כל הצבורה כולה כהנים היו יאכלו את כולם צו צלילה ויקרב פסח לשם פסח כל מקום שהוא והצבורות לשם צבור כלל מקום שהן: **גמ'**
והא